

Súd: Okresný súd Rožňava
Spisová značka: 12Csp/52/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7819201741
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ing. Judita Gabonaiová Hrenčuková
ECLI: ECLI:SK:OSRV:2021:7819201741.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Rožňava, sudkyňou Mgr. Ing. Juditou Gabonaiovou Hrenčukovou, v právnej veci žalobkyne F. I., narodenaj XX.XX.XXXX, bytom Y. XXXX/XX, XXX XX M., právne zastúpenej JUDr. Hedvigou Gallovou, advokátkou so sídlom Račianska 66, 831 02 Bratislava, IČO: 35 526 434, proti žalovanému: 1/ Home Credit Slovakia, a.s., IČO: 36 234 176, so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, právne zastúpenému Advokátskou kanceláriou GOLIÁŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679, 2/ EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpenému Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia, takto

rozhodol:

- I. Súd z a v ä z u j e žalovaného v 1. rade zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 488,46 Eur a žalovaného v 2. rade zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 261,45 Eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku
- II. V prevyšujúcej časti súd žalobu žalobcu z a m i e t a .
- III. Súd p r i z n á v a žalobkyni náhradu trov tohto konania podľa pomeru úspechu vo veci voči žalovanému v 1. rade v rozsahu 23,68 % a voči žalovanému 2. rade v rozsahu 100 % .

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa pôvodne podanou žalobou zo dňa 17.06.2019 domáhala, aby súd zaviazal žalovaných v 1. rade a v 2. rade spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 986,69 Eur z titulu bezdôvodného obohatenia a náhradu trov konania.

2. Žalobkyňa podpísala dňa 13.7.2009 so žalovanou spoločnosťou Home Credit Slovakia, a.s. formulárovú Úverovú zmluvu č. 3907035328, a bola jej poskytnutá kreditná karta č. 6001011913 s úverovým rámcom vo výške 1.000,00 Eur. Úverová zmluva č. 3907035328 zo dňa 13.7.2009 je v zmysle zmluvných dojednaní súčasne zmluvou pre úver č. 6001011913, teda kreditnej karty č. 6001011913 s úverovým rámcom vo výške 1.000,00 Eur. Z predmetnej kreditnej karty žalobkyňa čerpala finančné prostriedky po dobu od 19.3.2010 do 20.10.2015 a celkom vyčerpala sumu vo výške 4.591,25 Eur, čo vyplýva z tabuľky „Celkový rozpis účtovaného príslušenstva a prijatých splátok úveru č. 6001011913“. Žalobkyňa pravidelne v splátkach predmetný úver aj splácala, a to od 15.4.2010 do decembra 2017, celkom uhradila sumu vo výške 5.577,94 Eur, čo tiež vyplýva z „Prehľadu celkových platieb na úvere č. 6001011913“ a priložených potvrdení o úhradách od mesiaca október 2016 do decembra 2017. Žalovaný v 1. rade napriek vyššie uvedenému vyčíslil voči žalobkyni pohľadávku vo výške 2.285,93 Eur a túto svoju pohľadávku postúpil žalovanému v 2. rade, ktorý následne žalobkyni zaslal výzvu k úhrade zo dňa 08.03.2017 a žiadal o zaplatenie sumy 2.285,93 Eur najneskôr do 18.03.2017 z titulu postúpenej pohľadávky. Žalovaný v 2. rade však nekonkretizoval kedy mu bola pohľadávka postúpená a v akej výške a napriek tejto nepresnosti opätovne listom - výzvami zo dňa 28.07.2017, listom zo

dňa 30.10.2017 od žalobkyni požadoval vyplatenie sumy 2.351,72 Eur pozostávajúcej z istiny vo výške 1.345,61 Eur, ostatného prísľušenstva podľa Zmluvy 447,21 Eur a úroku z omeškania vo výške 29,2% ročne zo sumy 1.553,65 Eur od 01.02.2017 do dňa splatnosti poslednej splátky. Zároveň žalovaný v 2. rade predložil žalobkyni „Dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach“ podpísanú zo strany štatutárneho zástupcu žalovaného v 2. rade a žiadal podpis žalobkyne na tejto písomnosti. Žalobkyňa poukazuje na to, že so žalovaným uzavrela záväzkovo-právny vzťah spotrebiteľského charakteru, v ktorom ako zmluvná strana mala slabšie postavenie a nemohla podstatne ovplyvniť obsah takejto zmluvy. Podľa charakteru poskytnutého úveru sa na takýto úverový vzťah aplikuje zákon o spotrebiteľských úveroch účinný v čase uzavretia takejto zmluvy, t.j. v danom prípade zák. č. 129/2010 Z.z. V čase podpisovania úverovej zmluvy žalobkyňa nerozumela zložitým finančným obligačným vzťahom a zmluvné podmienky akceptovala. Žalobkyňa túto pôžičku splatila vo výške 5.577,94 Eur oproti poskytnutému úveru vo výške 4.591,25 Eur. Žalobkyňa uvádza, že s poukazom na aktuálnu súdnu prax je zrejmé, že predmetná zmluva vykazuje závažné vady, a to vrátane jej podstatných náležitostí a obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Plošné používanie takejto zmluvy, ako štandardnej typovej, evidentne zakladá nekalú obchodnú prax, ktorá je zakázaná. Z obsahu uzavretej zmluvy je zrejmé, že sa jedná o tzv. „formulárovú“ zmluvu, ktorej predtlač formulára mal žalovaný už vopred pripravenú a žalovaný dopisoval do nej iba konkrétne údaje týkajúce sa osobných údajov žalobkyne, ktoré údaje však obsah tejto zmluvy žiadnym podstatným spôsobom nemohli ovplyvniť a ani neovplyvnili. V spodnej časti úverovej zmluvy je malým ľahšie čitateľným písmom uvedené: „Spoločnosť a klient podpísi na tejto zmluve zároveň uzatvárajú a) záväzkový vzťah z právneho dôvodu VIČ podľa hlavy 15 Úverových podmienok, b) dohodu o zrážkach zo mzdy, c) zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru I, d) zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru II., to vše v rozsahu uvedenom na rube tejto listiny a v ÚP“. Žalobkyňa má za to, že predmetná zmluva bola uzatvorená v rozpore s § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z., čo spôsobuje bezúročnosť a bez poplatkov úveru v súlade s § 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z.z., a preto veritelia už nemajú právny nárok na vymáhanie ďalšej dlžnej sumy, ale práve naopak, žalobkyni vzniklo právo na vydanie bezdôvodného obohatenia od žalovaných v 1. a 2. rade, pretože finančné prostriedky prijaté žalovanými nad rámec poskytnutého úveru boli prijaté bez právneho dôvodu. S poukazom na vyššie uvedené sa má totiž úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. Vzhľadom k preukázanej skutočnosti, že žalovaný v 1. rade poskytol žalobkyni čerpanie úveru vo výške 4.591,25 Eur a žalobkyňa vyplatila žalovaným sumu 5.577,94 Eur, žiada žalobkyňa vydať sumu 986,69 Eur z titulu bezdôvodného obohatenia, a to od žalovaných spoločne a nerozdielne, pretože z prehľadu platieb jej nie je zrejmé, akú výšku bezdôvodného obohatenia prijal žalovaný v 1. rade a akú výšku bezdôvodného obohatenia prijal žalovaný v 2. rade. Žaloba je plne v súlade aj s ust. § 3 ods. 5 ZoSU, podľa ktorého „Proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva.“

3. Žalovaný v 2. rade vo svojom vyjadrení zo dňa 11.07.2019 uviedol, že poukazuje na to, že pokiaľ žalobca aplikuje v podanej žalobe na vec ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, potom na vec aplikuje nesprávny právny predpis. Z obsahu podanej žaloby je zrejmé, že k uzavretiu zmluvy medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade došlo dňa 13.07.2009. Zákon o spotrebiteľských úveroch nadobudol platnosť a účinnosť dňa 02.04.2010, t. j. po uzatvorení zmluvy. V zmysle § 25 zákona o spotrebiteľských úveroch právne vzťahy, ktoré vznikli pred 11.06.2010 na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere sa spravujú podľa doterajších predpisov, s výnimkou ustanovení § 10 ods. 2 a 3, § 12, 14, 17 ods. 1 a 2 a § 18, ktoré sa od 11.06.2010 použijú aj na právne vzťahy vzniknuté na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá bola uzavretá pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona na dobu neurčitú a podľa ktorej sa po nadobudnutí účinnosti tohto zákona poskytuje alebo môže poskytovať spotrebiteľský úver. Ako vyplýva z vyššie uvedeného, ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, ktoré na vec aplikuje žalobca, nie je na daný prípad aplikovateľné a preto žalobca aplikuje na vec nesprávny právny predpis, pokiaľ s poukazom na uvedené ustanovenie považuje poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný v 2. rade v tejto súvislosti pre úplnosť uvádza, že z obsahu zmluvy je nesporné, že žalovaný v 1. rade splnil všetky povinnosti, ktoré mu ukladal v čase uzavretia zmluvy platný a účinný zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v spojení s ust. § 10 ods. 2 a 3, § 12, 14, 17 ods. 1 a 2 a § 18 zákona

o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný v 2. rade tiež v plnom rozsahu rozporuje tvrdenia žalobcu o tom, že zmluva vykazuje závažné vady, neprijateľné zmluvné podmienky a zakladá nekalú obchodnú praktiku. Uvedené tvrdenia žalobcu sú ničím neodôvodnenými, všeobecnými tvrdeniami, voči ktorým v dôsledku ich všeobecnosti nemožno zaujať dôslednú procesnú obranu. Pokiaľ má žalobca za to, že zmluva vykazuje závažné vady, potom je jeho povinnosťou špecifikovať v čom konkrétne tieto závažné vady vzhliada, aby tak umožnil žalovaným náležitú obranu. Zastáva tiež názor, že z vyššie citovaných ustanovení OZ vyplýva, že k bezdôvodnému obohateniu môže dôjsť len v prípade, ak bol získaný majetkový prospech plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu, plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, resp. ak bol získaný majetkový prospech z nepoctivých zdrojov. Z uvedeného vyplýva, že k bezdôvodnému obohateniu nemôže dôjsť v prípade, ak na prijatie plnení existoval právny dôvod (titul). V tejto súvislosti žalovaný v 2. rade poukazuje na to, že pokiaľ sa ten, čo plnil inému domáha vrátenia tohto plnenia titulom bezdôvodného obohatenia (z akéhokoľvek dôvodu), dôvodnosť jeho nároku potom závisí od toho, či podľa hmotného práva plnil alebo neplnil povinnosť, ktorú skutočne mal. V súdenom prípade je preto podľa názoru žalovaného v 2. rade rozhodujúcou skutočnosťou, ktorá vylučuje bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného v 2. rade to, že prijatým plnením bol uspokojovaný dlh žalobcu a žalovaný v 2. rade teda v čase prijímania peňažných plnení disponoval hmotnoprávnym nárokom voči žalobcovi. Keďže poskytnutý úver nie je možné posúdiť ako bezúročný a bez poplatkov, potom takto prijaté plnenie nemožno považovať za bezdôvodné obohatenie a žaloba je preto v časti vydania bezdôvodného obohatenia v plnom rozsahu nedôvodná. V tejto súvislosti si žalovaný v 2. rade tiež poukázal na to, že titulom dlhu žalobcu prijal v období od 04.04.2017 do 28.12.2017 platby v celkovej výške 261,45 Eur a to plneniami: dňa 04.04.2017 platbu vo výške 22,09 Eur, dňa 20.04.2017 platbu vo výške 22,09 Eur, dňa 02.06.2017 platbu vo výške 22,09 Eur, dňa 20.06.2017 platbu vo výške 22,09 Eur, dňa 04.08.2017 platbu vo výške 22,09 Eur, dňa 17.08.2017 platbu vo výške 22,09 Eur, dňa 26.09.2017 platbu vo výške 44,18 Eur, dňa 25.10.2017 platbu vo výške 31,32 Eur, dňa 27.11.2017 platbu vo výške 31,32 Eur, dňa 28.12.2017 platbu vo výške 22,09 Eur. Žiadne iné plnenia, okrem vyššie špecifikovaných plnení v celkovej výške 261,45 Eur žalovaný v 2. rade titulom dlhu zo zmluvy od žalobcu, resp. iných osôb neprijal. V zmysle ust. § 451 a nasl. OZ je vylúčené, aby bol vydaný aj majetkový prospech, ktorý nebol povinnou osobou nikdy prijatý. Je preto absurdné, pokiaľ žalobca navrhuje zaviazat' žalovaného v 2. rade k zaplateniu sumy vo výške 986,69 Eur (t. j. sumy, ktorú žalovaný v 2. rade od žalobcu nikdy ani len neprijal) a navyše ho bez akéhokoľvek odôvodnenia navrhuje zaviazat' spoločne a nerozdielne so žalovaným v 1. rade. Žalovaný v 1. rade so žalovaným v 2. rade spoločne nikdy neprijali od žalobcu žiadne plnenie. Na základe uvedeného považuje žalovaný v 2. rade za nesporné, že plnením vo výške spolu 261,45 Eur, ktorého vydania sa žalobca domáha podanou žalobou bol čiastočne uspokojovaný hmotnoprávny nárok žalovaného v 2. rade voči žalobcovi, ktorý v čase prijatia týchto plnení preukázateľne existoval, nakoľko tento hmotnoprávny nárok voči žalobcovi žalovaný v 2. rade nadobudol postúpením pohľadávky od pôvodného veriteľa, t. j. žalovaného v 1. rade - a to zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 13.02.2017. Takto prijaté plnenie nemožno považovať za bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného v 2. rade. Žalobca uvedeným plnením plnil povinnosť, ktorá mu vyplývala z uzavretej zmluvy. Žalovaný v 2. rade preto navrhol, aby vo veci konajúci súd podanú žalobu zamietol ako nedôvodnú a priznal mu nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Ďalej poukázal na zmätočnosť podanej žaloby a nepreukázanie skutkových tvrdení žalobcom. Žalobca síce v podanej žalobe tvrdí, že ku dňu podania žaloby zaplatil titulom úveru sumu najmenej vo výške 5.577,94 Eur, avšak toto jeho tvrdenie nekorešponduje s predloženými dôkazmi, ktoré sú z väčšej časti tvorené tabuľkou úhrad, z ktorej nie je zjavné, kto uvedenú tabuľku vyhotovil a teda nie je zjavné, či platby uvedené v tejto tabuľke naozaj žalobca uskutočnil a či ich uskutočnil na úhradu záväzku zo zmluvy, resp. iného záväzku. Pokiaľ žalobca tvrdí, že titulom pohľadávky zo zmluvy plnil žalovanému v 1. rade, resp. žalovanému v 2. rade sumou vo výške 5.577,94 Eur, potom je jeho povinnosťou toto tvrdenie relevantne v konaní pred súdom preukázať (výpismi z účtu, poštovými peňažnými poukazmi, resp. inými dôkazmi, ktoré budú toto tvrdenie žalobcu preukazovať). Žalovaný v 2. rade preto tvrdenie žalobcu ohľadom zaplatenia sumy vo výške 5.577,94 Eur titulom svojho záväzku zo zmluvy rozporuje v celom rozsahu, považuje ho za nepreukázané a poukazuje na to, že je základnou povinnosťou subjektu uplatňujúceho si svoje práva preukázať svoje tvrdenia relevantnými dôkazmi, nakoľko v opačnom prípade znáša riziko straty sporu v dôsledku neunesenia dôkazného bremena. Z obsahu podanej žaloby, resp. pripojených príloh nie je zjavné, akú sumu žalobca titulom úveru zaplatil žalovanému v 1. rade, akú sumu zaplatil žalovanému v 2. rade, aká suma má predstavovať tvrdené bezdôvodné obohatenie a od akého obdobia sa mal začať žalovaný v 1. rade, resp. žalovaný v 2. rade bezdôvodne obohacovať (čo je podstatné najmä v súvislosti s posúdením prípadného premlčania nároku). Ako vyplýva z vyššie judikatúry najvyšších súdnych autorít, dôkazné bremeno o existencii vzniku majetkového prospechu u oprávneného znáša

povinný. K bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného v 2. rade by mohlo dôjsť len v prípade, ak právny dôvod plnenia žalobcu nespočíval v hmotnom práve, teda v prípade, ak podľa hmotného práva takáto povinnosť plnenia žalobcu neexistovala, pričom žalobca podľa názoru žalovaného v 2. rade doposiaľ nepreukázal, kedy mal jeho záväzok zo zmluvy zaniknúť splnením a kedy teda malo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu a v akom rozsahu. Keďže žalobca v konaní nepreukázal vznik, výšku, resp. dobu trvania bezdôvodného obohatenia (žalobca v prílohách k žalobe relevantne nepreukázal ani jednu platbu titulom úveru, pričom žalovaný v 2. rade eviduje len platby vo výške spolu 261,45 Eur v období od 04.04.2017 do 28.12.2017), potom dôsledkom takéhoto nedostatku je neunesenie dôkazného bremena zo strany žalobcu a strata sporu. Z dikcie ustanovenia § 451 OZ vyplýva, že k bezdôvodnému obohateniu dochádza vtedy, ak bolo prijaté plnenie, na ktoré neexistoval právny nárok. K bezdôvodnému obohateniu teda nemôže dôjsť v prípadoch, ak mal nárok veriteľa právnu opodstatnenosť. Žalobca v podanej žalobe ničím nepreukázal a nešpecifikoval, že svoju povinnosť vyplývajúcu zo zmluvy už splnil a teda ďalej plní svojmu veriteľovi (či už žalovanému 1/ alebo žalovanému 2/) bez právneho dôvodu a nepreukázal ani kedy sa mal začať podľa jeho názoru jeho veriteľ na jeho úkor bezdôvodne obohacovať. Žalobca tým neunesol dôkazné bremeno a navyše tým znemožňuje žalovanému 2/, aby v konaní zaujal voči žalobe náležitú procesnú obranu, nakoľko v podanej žalobe ani len skutkovo nevymedzil, akými plneniami sa mal žalovaný 2/ na jeho úkor bezdôvodne obohatiť (nie to tieto plnenia preukázať). Uvedená skutočnosť má pritom zásadný význam pre obranu žalovaného 2/ v súvislosti s tým, že uvedenými plneniami bol uspokojovaný dlh žalobcu, resp. napr. aj pri posudzovaní námietky premlčania. Žalobca je v konaní dominus litis, t. j. je jeho povinnosťou v zmysle príslušných ustanovení CSP vymedziť predmet konania, skutkovo svoju žalobu odôvodniť a na preukázanie týchto tvrdení predložiť dôkazy. Žalobca však takýmto spôsobom nepostupoval a žaloba podľa názoru žalovaného 2/ nespĺňa náležitosti v zmysle CSP. Žalovaný v 2. rade tiež z opatrnosti vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku. Právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. S prihliadnutím k dátumu podania žaloby preto žalovaný v 2. rade považuje v súlade s ust. § 107 ods. 1 OZ akékoľvek plnenie žalobcu poskytnuté na účet žalovaného v 2. rade dva roky pred podaním žaloby (t. j. akékoľvek plnenie poskytnuté pred 17.06.2017) za premlčané. Na základe vyššie uvedeného žalovaný v 2. rade nesúhlasí s podanou žalobou a navrhuje, aby vo veci konajúci súd žalobu zamietol ako nedôvodnú a žalovanému v 2. rade priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Žalovaný v 1. rade vo svojom vyjadrení zo dňa 16.07.2019 uviedol, že so žalobou nesúhlasí a popiera tvrdenia žalobcu. V prvom rade je nevyhnutným poukázať na skutočnosť, že žalobca žiadnym relevantným spôsobom nepredložil úhrady, ktoré deklaruje ako preplatené nad výšku poskytnutej istiny. Sumy vyčíslené žalobcom v tabuľke a dopísané ceruzkou v žiadnom prípade nie je možné považovať za relevantný a hodnoverný dôkaz. Z podania žalobcu vôbec nie je zrejmé, či sa domáha vrátenia určitej časti svojich úhrad (ak áno, z ktorých úhrad a akej časti), alebo vrátenia určitých úhrad v celosti (ak áno, ktorých úhrad). Je absolútne neakceptovateľné, aby žalovaný v 1. rade suploval procesnú aktivitu žalobcu a „hádal“, čo chce vlastne vrátiť a zdokladoval listiny, na základe ktorých si žalobca uplatňuje svoj nárok. Navyše pri dodržaní štandardnej miery opatrnosti by žalobca všetkými potrebnými listinami disponoval. Žalovaný v 1. rade zastáva názor, že je výlučne v záujme žalobcu, aby výšku úhrad, ktoré požaduje vrátiť ako bezdôvodné obohatenie vedel aj relevantnými dôkazmi zdokladovať. Povinnosť tvrdenia možno považovať za základný pilier sporového konania. Z okruhu tvrdených skutočností žalobca vyvodzuje svoj nárok, ktorý mu má byť súdom priznaný. Tvrdením skutočností žalobca určuje predmet dokazovania, ktorého pravdivosť súd z dôkazov označených žalobcom zisťuje. Žalovaný tvrdením skutočností určuje obsah a medze svojej procesnej obrany. Sudca by mal konanie iba usmerňovať tým, že by skúmal relevantnosť žalobcom tvrdených skutočností k nároku sformulovanému v petite žaloby, relevantnosť tvrdenej procesnej obrany k petitu žaloby, relevantnosť označených dôkazov k tvrdeným skutočnostiam a zhodnotil, či sa označenými dôkazmi tvrdené skutočnosti preukázali alebo nie. Nemal by však presúvať dôkaznú povinnosť žalobcu na žalovaného (keďže ide o dôkazy, ktorými žalobca disponuje a je v jeho kompetencii ich predložiť), čo má za následok porušenie zásady nezávislosti a nestrannosti súdov a taktiež zásady právnej istoty. K obdobnej otázke sa vyjadril aj Krajský súd v Žiline v konaní vedenom pod sp.zn. 11Co/271/2017, ako aj Okresný súd Liptovský Mikuláš v rozsudku zo dňa 24.08.2017, sp. zn. 4Csp/56/2017. Bolo by v rozpore so zásadou rovnosti zbraní, rovnosti strán sporu nútiť druhú stranu, aby predkladala dôkazy na podporu tvrdení protistrany, teda dôkazy, ktorú sú výlučne v jej neprospech. Vzhľadom k doposiaľ uvedenému žalovaný v 1. rade zotrváva na názore, že v sporovom konaní, ako je konanie vo veci samej, v ktorom platia zásady dispozičná a prejednávacia, je zásadne vecou strán sporu tvrdiť skutočnosti a predložiť dôkazy na

preukázanie svojich skutkových tvrdení. Predloženie požadovaného prehľadu úhrad je v možnostiach a tiež schopnostiach žalobcu, ktorý v konaní tvrdí, že jednotlivé úhrady v danej výške realizoval. Je elementárnou povinnosťou žalobcu skutkovo vymedziť predmet žaloby prostredníctvom tvrdení, a následne preukázať tvrdené skutočnosti v rámci dôkazného bremena. Pokiaľ žalobca svoje skutkové tvrdenia nepodloží dôkazmi, neunesie dôkazné bremeno, čo má mať za následok zamietnutie žaloby v celom rozsahu. V opačnom prípade by v predmetnom konaní došlo k porušeniu kontradiktórnosti sporového procesu, k porušeniu rovnosti zbraní a súčasne aj naplneniu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. a), b) CSP. Podstatou bezdôvodného obohatenia je zákonom stanovená povinnosť toho, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, toto obohatenie vydať tomu, na koho úkor bol predmet bezdôvodného obohatenia získaný (§ 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Bezdôvodné obohatenie je právny inštitút, ktorý vznik obohatenia viaže na to, že na takéto obohatenie nie je právny dôvod, žiadna zmluva resp. dohoda alebo zákonné ustanovenie, čiže ide o obohatenie neoprávnené. Závazkový právny vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikne však len za splnenia zákonných predpokladov, ktorými sú získanie bezdôvodného obohatenia na strane určitej osoby (obohateného), protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia, majetková ujma, ktorá postihuje inú určitú osobu (postihnutého) a príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia určitou osobou a majetkovou ujmom inej určitej osoby. Splnenie týchto predpokladov musí preukázať ten, kto tvrdí, že na jeho úkor bolo bezdôvodné obohatenie získané. (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. mája 2012, sp. zn. 7 Cdo 117/2011) Žalovaný je presvedčený, že z jeho strany nedošlo a ani nemohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu, keďže prijímal platby (splátky úveru) žalobcu oprávnene, a to na základe platne uzavretej úverovej zmluvy a v súlade s riadne dohodnutými zmluvnými podmienkami. Žalovaný poukazuje na to, že v danom prípade nie sú splnené zákonné predpoklady vydania bezdôvodného obohatenia, a to: a) získanie bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného - žalovaný prijatím splátok uhrádzaných žalobcom len rešpektoval a dodržiaval zmluvný vzťah založený úverovou zmluvou, keď prijímal plnenie, na ktoré mal v zmysle úverovej zmluvy riadny nárok. (Podľa § 566 Občianskeho zákonníka, veriteľ je povinný prijať aj čiastočné plnenie, ak to neodporuje dohode alebo povahe pohľadávky.) b) protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia - žalovaný prijímal platby žalobcu oprávnene a v súlade so zákonom, a to na základe platne uzavretej úverovej zmluvy a v súlade s riadne dohodnutými zmluvnými podmienkami c) majetková ujma, ktorá postihuje žalobcu - riadnym plnením splátok žalovanému nemohla vzniknúť žiadna majetková ujma, nakoľko žalobca sa podpísaním úverovej zmluvy slobodne zaviazal k povinnosti platiť žalovanému mesačné splátky úveru. d) príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia žalovaným a majetkovou ujmom žalobcu - nakoľko nedošlo k protiprávnemu získaniu bezdôvodného obohatenia ani k majetkovej ujme na strane žalobcu, uvedený predpoklad nemôže byť naplnený. Pre záver o dôvodnosti nároku uplatňovaného žalobcom voči žalovanému titulom bezdôvodného obohatenia je potrebné, aby žalobca preukázal, že medzi ním a žalovaným právny vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikol t. j. aby preukázal, že žalovaný bezdôvodné obohatenie získal, že mu vznikla majetková ujma ako aj príčinnú súvislosť medzi získaním bezdôvodného obohatenia a vznikom majetkovej ujmy. Na základe vyššie uvedených argumentov je zrejmé, že žalobca uvedené skutočnosti nepreukázal, a preto žalovaný považuje žalobu za nedôvodnú. Vzhľadom na uvedené je žalovaný presvedčený o tom, že žalobcovi nemohla a ani nevznikla žiadna pohľadávka z titulu bezdôvodného obohatenia, nakoľko nedošlo 1) ani k plneniu bez právneho dôvodu - žalobca plnil na základe úverovej zmluvy, ktorá je riadnym právny dôvodom 2) ani plnením z neplatného právneho úkonu - úverová zmluva nebola súdom vyhlásená za neplatnú. 3) ani plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol - úverová zmluva nebola v čase plnenia súdom vyhlásená za bezúčinnú a ani bez poplatkov Skutočnosť, že uzavretá úverová zmluva sa považuje za bezúčinnú a bez poplatkov je tvrdená len samotným žalobcom. Žalobca toto svoje tvrdenie nepreukázal žiadnym konkrétnym rozhodnutím súdu, ktoré by určilo, že úverová zmluva č. 6001011913 uzatvorená dňa 13.07.2009 je bezúčinná a bez poplatkov. Posúdenie úverovej zmluvy za bezúčinnú a bez poplatkov len samotným žalobcom, prípadne zamestnancami Národnej banky SR (ktorí ako vyplýva z ich titulov nemajú ani právne vzdelanie) bez ďalšieho nemôže mať za následok vznik bezdôvodného obohatenia, nakoľko takéto posúdenie nie je spôsobilé nahradiť rozhodnutie súdu. Žalovaný preto považuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za neopodstatnený. K otázke inštitútu bezdôvodného obohatenia sa vyjadroval vo svojom rozsudku zo dňa 22.04.2009 aj Najvyšší súd SR, sp.zn. 2 Obo 3/2009. Aj z citovaného rozsudku Najvyššieho súdu SR vyplýva, že bezdôvodné obohatenie nadobúda charakter peňažného dlhu až rozhodnutím súdu a nie svojvoľným vyhodnotením žalobcu. Žalovaný sa podporne bráni voči uplatnenému nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia aj námietkou premlčania v zmysle ust. § 100 ods. 1) v spojitosti s ods. 2) Občianskeho zákonníka o premlčaní majetkových práv žalobcu. Ohľadne plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej doby,

žalovaný uvádza, že za jej začiatok možno považovať práve deň, kedy sa vykonali prvýkrát úhrady bez domnelého právneho dôvodu, keďže skutkové okolnosti boli žalobcovi známe. Žalobca vedel, že plní zo zmluvného vzťahu, vedel koľko plní a komu plní, keďže pri posudzovaní subjektívnej doby sa nevyžaduje mať znalosť právneho posúdenia veci, ale mať znalosť skutkových okolností vzťahu z ktorého sa žiada bezdôvodné obohatenie vydať (obdobne Ro NS SR, sp. zn. 1 Cdo 67/2011 a uznesenie NS SR z 10.1.2018 sp. zn. 3Cdo/169/2017). Žalobca uhradil na účet žalovaného poslednú splátku dňa 25.01.2017. S ohľadom na vyššie uvedené nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia je po dátume 25.01.2019 premlčaný v subjektívnej premlčacej lehote. Žaloba bola podaná dňa 17.06.2019. Vzhľadom na charakter revolvingového úveru žalovaný zastáva názor, že pri danom type úveru nie je možné stanoviť splátkový kalendár s rozkladom splátok vopred, nakoľko klient má stanovený úverový rámec a je len na jeho rozhodnutí koľko z neho mesačne na svoju spotrebu vyčerpá. Okrem toho žalobca je každý mesiac informovaný o výške dlžnej sumy, o výške aktuálnej sumy na čerpanie, o týždennom limite a podobne. Žalovaný taktiež dáva do pozornosti súdu rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 zo dňa 09.11.2016 pokiaľ ide o nevyhnutnosť rozkladu splátok, ktorý uviedol odpoveď na prejudiciálnu otázku týkajúcu sa rozkladu splátok. S rovnakým právnym názorom sa stotožnil aj Krajský súd v Košiciach vo svojom Uznesení zo dňa 30.11.2016 vo veci vedenej pod sp.zn. 3Co/344/2015. Na podporu svojich tvrdení žalovaný poukazuje aj na novú legislatívnu úpravu, ktorú reflektuje v odôvodnení svojho rozsudku zo dňa 15.01.2018 aj Okresný súd Rimavská Sobota v konaní sp.zn. 10Csp/90/2017. Väčšina doterajšej rozhodovacej praxe všeobecných súdov je datovaná skôr, ako došlo k rozhodnutiu Súdneho dvora EÚ ohľadne sporného výkladu nevyhnutných náležitostí úverovej zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. resp. zákona č. 258/2001 Z.z., ktorý bol platný a účinný v čase uzatvorenia úverovej zmluvy. Aj na základe tohto rozsudku by sa mal prispôbiť výklad vnútroštátnych súdov pri vyhodnocovaní bezúročnosti a bezpoplatnosti jednotlivých úverových zmlúv v prípade žalôb týkajúcich sa neuviedenia nevyhnutných zákonných náležitostí v spotrebiteľských zmluvách, aby to v konečnom dôsledku nebol dodávateľ, komu nesprávnym výkladom zákonných ustanovení bude vznikáť nedôvodne škoda. Dôležitým v tejto súvislosti je predovšetkým Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.02.2018 v konaní sp.zn. 3 Cdo/146/2017, v ktorom sa súd vyjadril k náležitosti rozkladu splátok nasledovne: „Od 1. mája 2018 sa legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom.“ Ďalšou dôležitou skutočnosťou, ktorú žalobca vo svojej žalobe nepreukázal je naliehavý právny záujem na určení neprijateľných zmluvných podmienok. Existenciu naliehavého právneho záujmu musí v konaní preukazovať žalobca, pričom naliehavý právny záujem musí existovať a byť preukázaný nielen v čase začatia konania, ale aj v čase, keď bol rozsudok vyhlásený. Nedostatok naliehavého právneho záujmu je dôvodom k zamietnutiu žaloby bez toho, aby sa súd zaoberal vecou v jej merite. Podľa § 137 písm. c) CSP žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem, naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu. Podľa rozsudku NS SR sp.zn. 3 Cdo 112/2004 určovací žaloba nie je spravidla opodstatnená najmä vtedy, ak vyriešenie určitej otázky neznamená úplné vyriešenie obsahu spornosti daného právneho vzťahu alebo práva, alebo ak požadované určenie má povahu (len) predbežnej otázky vo vzťahu k posúdeniu, či tu je (nie je) právny vzťah alebo právo. V prípade možnosti žalovať priamo na splnenie povinnosti treba preto vždy považovať za neprípustnú určovaciu žalobu, ktorá neslúži potrebám praktického života, spornosť nerieši (neodstraňuje) a len vedie k nárastu počtu súdnych žalôb. Čo má žalovaný za preukázané aj v tomto spore, nakoľko v prípade prekážky res iudicata nemôže ísť o naliehavý právny záujem. Naliehavý právny záujem pri určovacích žalobách musí súd skúmať so zreteľom na okolnosti prípadu, predovšetkým na cieľ sledovaný podaním určovacej žaloby a konečným zmyslom navrhovaného rozhodnutia. Žaloba o určenie spravidla nemá opodstatnenie vtedy, ak požadované určenie je len povahou predbežnej otázky vo vzťahu k posúdeniu, či tu právo je alebo nie je, a to najmä vtedy, ak takáto predbežná otázka nerieši alebo nemôže riešiť celý obsah alebo dosah sporného právneho vzťahu alebo práva. Súd tak dospel k záveru, že v danom prípade nebola zo strany žalobcu osvedčená existencia naliehavého právneho záujmu na jeho určovacej žalobe a to vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a preto jeho žalobu zamietol. Naliehavý právny záujem žalobcu na určení neprijateľných zmluvných podmienok nie je daný ani v zmysle ustanovenia § 137 písm. d) CSP v znení: „Žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.“ Osobitným predpisom vo vzťahu k spotrebiteľovi je zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý v § 11 ods. 4 upravuje v prípade spotrebiteľských vzťahov možnosť podať žalobu o určenie bezúročnosti a bez poplatnosti, prípadne neplatnosti úverovej zmluvy: „Spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti

poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou.“ Novela zákona č. 129/2010 Z.z. zákonom č. 279/2017 Z.z., ktorým sa s účinnosťou od 01.01.2018 v § 11 ods. 4 upravila možnosť pre spotrebiteľa domáhať sa určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou, podľa názoru žalovaného nie je aplikovateľná na prípad žalobcu, nakoľko k uzatvoreniu úverovej zmluvy došlo na základe právnej úpravy zákona č. 258/2001 Z.z., teda úpravou účinnou do 11.06.2010 a nie podľa zákona č. 129/2010 Z.z. v aktuálne účinnom znení, do ktorého až s účinnosťou od 01.01.2018 pribudlo nové ustanovenie § 11 ods. 4. Možnosť aplikácie § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. spätne aj ohľadne právnych vzťahov alebo právnych skutočností z právnych vzťahov vzniknutých pred 11.06.2010 nemožno vyvodiť ani z jeho prechodných ustanovení. Podľa § 25 ods. 1 zákona 129/2010, právne vzťahy, ktoré vznikli pred 11. júnom 2010 na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, sa spravujú podľa doterajších predpisov, ak tento zákon v odseku 2 neustanovuje inak. Podľa § 25 ods. 2 zákona 129/2010, ustanovenia § 10 ods. 2 a 3, § 12, § 14, § 17 ods. 1 a 2 a § 18 sa od 11. júna 2010 použijú aj na právne vzťahy vzniknuté na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá bola uzavretá pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona na dobu neurčitú a podľa ktorej sa po nadobudnutí účinnosti tohto zákona poskytuje alebo môže poskytovať spotrebiteľský úver. Ustanovenie § 25 ods. 2 teda neumožňuje aplikáciu § 11 ods. 4 aj na právne vzťahy vzniknuté pred nadobudnutím účinnosti zákona 129/2010, ktoré ustanovenie nadobudlo platnosť a následne účinnosť až v priebehu tohto sporu, teda stav existujúci v čase podania žaloby bez ohľadu na to, akým režimom (akou zákonnou úpravou) sa má spotrebiteľský úver spravovať, neumožňoval žalobcovi podať takú určovaciu žalobu, akú v danom prípade podal. Vyššie uvádzané skutočnosti sú prioritným dôvodom, pre ktorý súd žalobu zamietol, nakoľko možnosť žalobcom požadovaných určení existencie takých právnych skutočností, akých sa žalobca domáha, nevyplýva zo žiadneho osobitného predpisu aplikovateľného na daný vzťah, teda ani zo zákona o spotrebiteľských úveroch. (z rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín zo dňa 26.02.2018 sp.zn. 5Csp/61/2017)

5. Podaním došlým súdu dňa 14.08.2019 sa žalobkyňa opakovane vyjadrila a navrhla pripustiť zmenu žaloby. Uviedla, že v plnom rozsahu zotrúva na žalobnom návrhu a z dôvodu porušenia práv a povinností ustanovených zákonom sa súdnou cestou domáha ochrany svojho práva. Žalobkyňa a žalovaný v 1. rade uzavreli úverovú zmluvu spotrebiteľského charakteru a je nepochybné, že na tento vzťah sa vzťahujú právne predpisy týkajúce sa spotrebiteľa a jeho ochrany. Žalovaný v 1. rade vo svojom písomnom vyjadrení uvádza, že ide o revolvingový charakter úveru, teda, že žalobkyňa mohla opakovane čerpať finančné prostriedky do určeného limitu a zároveň namieta premlčanie nároku žalobkyne z titulu bezdôvodného obohatenia, pretože žalobkyňa uhradila na účet žalovaného v 1. rade poslednú splátku dňa 25.1.2017. Žalovaný v 1. rade následne Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 13.2.2017 postúpil danú pohľadávku na žalovaného v 2. rade a od tej doby žalobkyňou pravidelné mesačné platby, prostredníctvom Prvej oddľžovacej, a.s. boli pripisované na účet žalovaného v 2. rade. Z dôvodu absolútneho neprehľadu splátok žalobkyne uhrádzaných na základe pokynov veriteľa Prvej oddľžovacej, a.s. nemala žalobkyňa možnosť určiť presnú výšku bezdôvodného obohatenia žalovaných, avšak z predložených listín a vyjadrení žalovaných vyplýva, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávky sa počnúc mesiacom február 2017 všetky splátky pripisovali na účet žalovaného v 2. rade, a tak je zrejmé, že žalobkyňa zaplatila žalovanému v 2. rade sumu 261,45 Eur, čo považuje za bezdôvodné obohatenie z titulu vyššie uvedenej úverovej zmluvy na strane žalovaného v 2. rade a túto sumu žiada vydať od žalovaného v 2. rade a sumu 725,24 Eur z titulu bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného v 1. rade žiada vydať od žalovaného v 1. rade. Žalobkyňa týmto upresnila petit žaloby, a to tak, že žiada súd, aby zaviazal žalovaného v 1. rade zaplatiť žalobkyni sumu 725,24 Eur a zaviazal žalovaného v 2. rade zaplatiť žalobkyni sumu 261,45 Eur z titulu bezdôvodného obohatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a priznal žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 100% voči obom žalovaným. K otázke premlčania žalobkyňa poukazovala na §100 ods. 1-3 OZ, § 107 ods. 1-3 OZ a s prihliadnutím ust. § 3 ods. 1 OZ uvádza, že „výkon práv a povinností vyplývajúcich z občiansko-právnych vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi“. Podľa princípu čl. 3 ods. 1,2 CSP „každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou SR, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodno-právnymi SR, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora EÚ, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené. Výklad tohto zákona nesmie protirečiť tomu, čo je v jeho slovách a vetách jasné a nepochybné. Nikto sa však nesmie dovoľávať slova viet tohto zákona proti ich účelu a zmyslu podľa ods. 1“. Žalobkyňa uvádza, že pri práve na vydanie plnenie z bezdôvodného obohatenia plynie jednak subjektívna 2-ročná premlčacia doba plynúca odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k

bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil, a jednak objektívne 3-ročná premlčacia doba, plynúca odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu, resp. 10-ročná pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení. V danom prípade je potrebné aplikovať 10-ročnú premlčaciu dobu, pretože bezdôvodné obohatenie žalovaného je potrebné považovať za úmyselné. Žalovaný v 1. rade má dlhodobu v predmete činnosti poskytnutie úverov a jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Preto, ak žalovaný v zmluve o úvere neuviedol podstatné náležitosti v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, týmto obchádzal zákon, a toto jeho konanie sa nedá hodnotiť inak, ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu. Žalobkyňa má za to, že ide o bezdôvodné obohatenie získané úmyselne, nakoľko žalovaný v 1. rade je dlhoročným poskytovateľom úverov pôsobiacim na finančnom trhu v SR, a ako taký je si vedomý toho, aké právne predpisy regulujú jeho činnosť a neuvedenie podstatných náležitostí do zmluvy je nepochybne porušením zákona, čo spôsobuje záver, že taktiež bezdôvodné obohatenie, ktoré takýmto spôsobom vzniklo, je bezdôvodným obohatením získaným úmyselne. Žalobkyňa naďalej poukazuje na zmluvné podmienky v predmetnej úverovej zmluve, ktoré považuje za odporujúce dobrým mravom, a to predovšetkým pokiaľ ide o úrok z úveru. Žalobkyňa poukazuje na súdnu prax v otázke sadzby úrokov, poukazuje na to, že súdy sa značne kriticky vyjadrili k vysokým úrokovým sadzbám, že úroky sú neprímerane vysoké, odporujúce dobrým mravom a že dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 OZ, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. Súdna prax pri poskytovaní úverov spotrebiteľského charakteru sa zaoberá výškou úroku z úveru a porovnáva ju s úrokmi poskytovanými peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy a pokiaľ je úrok z úveru vo výške odporujúcej dobrým mravom, s ktorým zákon spája absolútnu neplatnosť (§39 OZ), tak takýto úrok z úveru nemožno obhajovať ani princípom zmluvnej slobody. Zmluvná sloboda účastníkov právneho vzťahu nie je neobmedzená a nesmie vybočiť z určitých, aj právom akceptovaných hraníc, ktorou je neodmysliteľne aj inštitút dobrých mravov. Judikatúra súdov nikdy nespochybnila, že neprímerané úroky sú v rozpore s pravidlami správania sa, ktoré sú v spoločnosti v prevažnej miere uznávané a predstavujú fundamentálne hodnotový poriadok (NS SR sp.zn. 1MCdo 1/09 z 31.7.2009, NS SR sp.zn. 5Cdo 26/2011 z 26.4.2012, NS ČR sp.zn. 21 Cdo 1484/04 z 15.12.2004, KS PO sp.zn.3Co 3/2011 z 12.10.2011, 3Co 67/2012 z 24.10.2012). Žalobkyňa naďalej poukazuje aj na nesúlad zmluvy so zákonom a tak, ako to uviedla v žalobnom návrhu, má za to, že zmluva neobsahuje zákonom stanovené náležitosti v dôsledku čoho je bez úrokov a bez poplatkov, a preto žiada žalobe v plnom rozsahu vyhovieť.

6. Žalovaný v 2. rade vo svojom vyjadrení zo dňa 11.07.2019 uviedol, že žalobkyňa zmenila svoju žalobu, táto zmena žaloby však doposiaľ nebola pripustená. Žalovaný v 2. rade uvádza, že sa v plnom rozsahu pridrižiava svojho písomného vyjadrenia k žalobe zo dňa 10.07.2019. Žalobca aplikuje na vec nesprávny právny predpis (zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon o spotrebiteľských úveroch“)) a najmä neunesol dôkazné bremeno ohľadom tvrdených skutočností. Žalovaný v 2. rade preto tvrdenie žalobcu ohľadom zaplatenia sumy vo výške 5.577,94 Eur titulom svojho záväzku zo zmluvy rozporuje v celom rozsahu, považuje ho za nepreukázané a poukazuje na to, že je základnou povinnosťou subjektu uplatňujúceho si svoje práva preukázať svoje tvrdenia relevantnými dôkazmi, nakoľko v opačnom prípade znáša riziko straty sporu v dôsledku neunesenia dôkazného bremena. K bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného v 2. rade by mohlo dôjsť len v prípade, ak právny dôvod plnenia žalobcu nespočíval v hmotnom práve, teda v prípade, ak podľa hmotného práva takáto povinnosť plnenia žalobcu neexistovala, pričom žalobca podľa názoru žalovaného doposiaľ nepreukázal, kedy mal jeho záväzok zo zmluvy zaniknúť splnením a kedy teda malo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu a v akom rozsahu. Keďže žalobca v konaní nepreukázal vznik, výšku, resp. dobu trvania bezdôvodného obohatenia (žalobca v prílohách k žalobe relevantne nepreukázal ani jednu platbu titulom úveru, pričom žalovaný v 2. rade eviduje len platby vo výške spolu 261,45 Eur v období od 04.04.2017 do 28.12.2017), potom dôsledkom takéhoto nedostatku je neunesenie dôkazného bremena zo strany žalobcu a strata sporu. Žalobca tým neunesol dôkazné bremeno a navyše tým znemožňuje žalovanému v 2. rade, aby v konaní zaujal voči žalobe náležitú procesnú obranu, nakoľko v podanej žalobe ani len skutkovo nevymedzil, akými plneniami sa mal žalovaný v 2. rade na jeho úkor bezdôvodne obohatiť (nie to tieto plnenia preukázať). Žalovaný v 2. rade tiež trval na vznesenej námietke premlčania uplatneného nároku. Právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. S prihliadnutím k dátumu podania žaloby (17.06.2019) preto žalovaný v 2. rade považuje v súlade s ust. § 107 ods. 1 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj „OZ“) akékoľvek plnenie žalobcu poskytnuté na účet žalovaného v 2.

rade dva roky pred podaním žaloby (t. j. akékoľvek plnenie poskytnuté pred 17.06.2017) za premlčané. Pokiaľ ide o začiatok plynutia premlčacej doby žalovaný 2/ odkazuje na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (čl. 2 ods. 2 a § 220 ods. 2 CSP), podľa ktorej „Oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t.j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr. ... „to, kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru), ako jeho nárok vyplývajúci z týchto skutkových okolností možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné. To znamená, že oprávnený sa dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka), keď získa znalosť tých skutkových okolností, z ktorých je možné vyvodiť zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie“ (napr. rozhodnutia NS SR sp. zn. 1 Cdo/67/2011, 3 Cdo/169/2017, a 8 Cdo/163/2018). Pre úplnosť poukázal žalovaný v 2. rade aj na to, že väčšina eventuálneho (doposiaľ nepreukázaného) nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, odvodzovaná z plnenia uhradeného žalovanému v 1. rade, resp. žalovanému v 2. rade bola plnená už viac ako 3 roky pred podaním žaloby, a teda tento nárok bol nepochybne uplatnený už aj po uplynutí 3 ročnej objektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 107 ods. 2 OZ (po tom čo k nemu došlo). V súvislosti s prípadnými úvahami o 10 ročnej objektívnej premlčacej dobe (pri eventuálnom úmyselnom bezdôvodnom obohatení), aj keď predpoklady na jej uplatnenie doposiaľ žalobcom tvrdené neboli žalovaný v 2. rade z opatrnosti poukazuje a odkazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Cdo 238/2017 zo dňa 18.10.2018, podľa ktorého: „... samotné všeobecné skutočnosti (fakty) o profesionálnom podnikateľskom postavení nebankových subjektov v oblasti poskytovania úverov a doterajšia súdna prax týkajúca sa ochrany spotrebiteľov v obdobných prípadoch samé o sebe nemôže bez ďalšieho zakladať nepriamy úmysel nebankového subjektu (veriteľa).“ V tejto súvislosti je nevyhnuté zároveň poukázať na skutočnosť, že bez ohľadu na použitie trojročnej alebo desaťročnej objektívnej premlčacej doby platí pre obe rovnaká dvojročná subjektívna premlčacia doba, ktorá začína plynúť od doby, kedy sa oprávnený dozvie o bezdôvodnom obohatení. Na základe vyššie uvedeného žalovaný v 2. rade nesúhlasí s podanou žalobou. Žalobca neunesol dôkazné bremeno a v konaní nepreukázal vznik bezdôvodného obohatenia a svoju aktívnu legitímáciu na jeho vydanie. Žalovaný v 2. rade preto navrhuje, aby vo veci konajúci súd žalobu zamietol ako nedôvodnú a priznal mu voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

7. Žalovaný v1. rade vo svojom podaní zo dňa 12.09.2019 uviedol, že má v predmete činnosti ako nebankový subjekt poskytovanie úverov, za ktoré mu v zmysle zákona č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch (platný a účinný v čase uzatvorenia úverovej zmluvy) patria úroky a poplatky. Je preto neopodstatnené vyhodnotiť konanie žalovaného ako úmyselné a smerujúce k získaniu bezdôvodného obohatenia. V danom prípade jednoznačne absentuje preukázanie úmyslu žalovaného bezdôvodne sa obohatiť. Žalovaný v rámci predmetu podnikania poskytol žalobcovi úver, za ktorý požadoval na základe úverovej zmluvy od žalobcu zaplatiť úroky. Aký by malo zmysel, aby žalovaný úmyselne nedodrжал všetky zákonné náležitosti, za ktoré by bol následne sankcionovaný bezúročnosťou a bezpoplatnosťou on sám a nie žalobca ako klient. Obdobný právny názor mal aj Okresný súd v Prešove v konaní vedenom pod sp.zn. 11Csp/33/2018, pričom v odôvodnení rozsudku uviedol nasledovné: Zákonná sankcia v podobe bezpoplatkovosti a bezúročnosti úveru svojou existenciou vylučuje úmysel veriteľa, pretože ho postihuje za takéto konanie obmedzením zisku , teda dôvodu, pre ktorý podniká.“ Úmysel (či už priamy alebo nepriamy) musí smerovať k bezdôvodnému obohacovaniu sa a musí existovať už v čase získania bezdôvodného obohatenia. Občiansky zákonník podstatu úmyselného konania nevymedzuje, preto sa pri skúmaní úmyslu konajúcej osoby vychádza z právnej úpravy zavinenia obsiahnutej v trestnom práve. Na preukázanie úmyslu konajúcej osoby získať bezdôvodné obohatenie nestačia všeobecné tvrdenia o zaužívanej praxi odporcu pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv, ale aby bolo nutné v každom jednotlivom prípade s poukazom na okolnosti uzatvorenia úverovej zmluvy preukázať, že odporca v čase uzatvorenia zmluvy a prijatia plnenia na základe tejto zmluvy skutočne vedel alebo aspoň bol uzrozumený s tým, že sa bezdôvodne obohacuje. Navrhovateľ žiadne dôkazy preukazujúce úmyselné konanie odporcu za účelom získania bezdôvodného obohatenia neoznačil. Úmysel odporcu bezdôvodne sa obohatiť na úkor navrhovateľa nemožno vyvodiť len z tej skutočnosti, že odporca neuviedol do úverovej zmluvy náležitosti, ktoré podľa zákona v nej mali byť. K uvedenej problematike sa vyjadril aj Krajský súd v Banskej Bystrici v rozsudku zo dňa 22.06.2016 č.k. 17Co/376/2015, a tiež aj rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 31.01.2017 sp.zn. 12Co/517/2015. Za zásadné, pri posudzovaní úmyselnosti bezdôvodného obohatenia žalovaného, možno považovať uznesenie Najvyššieho súdu SR SR 1Cdo/238/2017 zo dňa

18.10.2018. Aj v prejednávanom prípade totiž ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere so záverom o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a predmetom sporu bolo vydanie bezdôvodného obohatenia predstavujúceho rozdiel medzi úhradami spotrebiteľa a istinou úveru. Krajský súd v Prešove, ktorý vychádzal z 10ročnej objektívnej premlčacej lehoty podľa Najvyššieho súdu SR rozhodol nesprávne a k uvedenej problematike dovolací súd uviedol nasledovné: „Samotné všeobecné skutočnosti o profesionálnom podnikateľskom postavení nebankových subjektov v oblasti poskytovania úverov a doterajšia súdna prax týkajúca sa ochrany spotrebiteľov v obdobných prípadoch samé o sebe nemôžu bez ďalšieho zakladať nepriamy úmysel veriteľa. Dovolací súd konštatuje, že právny záver odvolacieho súdu ohľadne toho, že samotný fakt, že nebankový subjekt poskytujúci úver spotrebiteľovi je v postavení profesionálneho podnikateľa vo všeobecnosti bez ďalšieho nemôže zakladať úmysel tohto nebankového subjektu bezdôvodne sa obohatiť na úkor spotrebiteľa. Z uvedeného vyplýva, že právne posúdenie objektívnej premlčacej lehoty súdmi nižších inštancií boli nesprávne“. Ak nie sú splnené podmienky na desaťročnú premlčaciu dobu, platí trojročná objektívna premlčacia doba. Objektívna premlčacia doba plynie odo dňa, keď došlo k reálnemu získaniu bezdôvodného obohatenia, z čoho vyplýva, že objektívna doba vždy začne plynúť skôr a je rozpoznateľná na základe skutkových okolností. Zároveň je dôležité podotknúť, že subjektívna premlčacia doba musí plynúť v rámci objektívnej doby, ktorú nemožno prekročiť. Nie je možné domáhať sa svojho nároku po márnom uplynutí objektívnej doby a odvolávať sa na neuplynúcu dvojročnú subjektívnu dobu. Výška úrokovej sadzby nie je pevne stanovenou veličinou, ktorá je konštantná pre všetky banky a nebankové subjekty na trhu. Závisí od ponuky jednotlivých bankových a nebankových subjektov úvery s akou výškou úrokovej sadzby spotrebiteľom ponúku. Úroková sadzba býva ovplyvnená najmä ponukou a dopytom po kapitále, ale aj mnohými ďalšími faktormi, ktorými sú napríklad inflácia, riziká, výška úveru alebo doba splatnosti úveru. Výška úrokovej sadzby potom odzrkadľuje, nakoľko rizikové je poskytnutie toho-ktorého úveru tomu-ktorému žiadateľovi. A teda, čím je doba splácania úveru dlhšia a bonita klienta nižšia, tým vyššiemu riziku sa vystavuje ten, kto finančné prostriedky poskytuje, že úver mu nebude riadne splatený. Je všeobecne známe, že nebankové subjekty poskytujú úvery s vyšším rizikom ako banky, pričom cena rizika sa prejavuje práve vo výške odplaty za poskytnutý úver. Aj zo štatistík uvedených na internetovej stránke NBS vyplýva, že úroky, resp. odplaty za poskytnuté úvery budú vždy pri bankách rádovo nižšie ako pri poskytovaní úverov nebankovými spoločnosťami. Je to aj z dôvodu prísnejších kritérií bánk pri poskytovaní úverov. Úvery v nebankovkách preto využívajú najmä klienti, ktorým by úver banky z dôvodu zvýšeného rizika nesplácania neposkytli. Táto okolnosť je reálnym faktom na finančnom trhu a z toho dôvodu spoločnosť nemožno za uvedené sankcionovať, nakoľko bolo na slobodnej vôli klienta, či zmluvu s uvedenou výškou úrokovej sadzby uzatvorí alebo nie. Pokiaľ ide o vyhodnocovanie výšky úrokovej sadzby žalobcom, ktorý ju považuje za v rozpore s dobrými mravmi, žalovaný dáva do pozornosti odôvodnenie rozsudku Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp.zn. 13C/380/2015 zo dňa 4.07.2018: úroková sadzba vo výške 31,51% ako aj RPMN vo výške 37% nie je v rozpore s dobrými mravmi a preto nejde o absolútnu neplatnosť právneho úkonu v súlade s ust. § 39 OZ. Z uvedeného je zrejmé, že dojednaný úrok bol vyšší oproti priemernému úroku o niečo menej ako dvojnásobne, t.j. neprevyšoval priemerný úrok poskytovaný bankami viac ako dvojnásobne. S poukazom na RPMN určeným pre túto konkrétnu zmluvu vo výške 37% s priemernou hodnotou RPMN na príslušný spotrebiteľský úver, ktorá bola v danom čase 48,52% súd dospel k záveru, že celková odplata dojednaná za tento konkrétny spotrebiteľský úver nebola dojednaná v rozpore s dobrými mravmi.

8. Následne súd uznesením č.k. 12Csp/52/2019-126 zo dňa 20.05.2020 právoplatným dňa 08.06.2020 pripustil zmenu žaloby s tým, že žalobný petit bude zniet: Žalovaný v 1. rade je povinný zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 725,24 Eur a žalovaný v 2. rade je povinný zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 261,45 Eur z titulu bezdôvodného obohatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% voči žalovanému v 1. rade a v rozsahu 100 % voči žalovanému v 2. rade.

9. Žalobkyňa vo svojom podaní zo dňa 30.11.2020 uviedla, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok sa žalovaný v 2. rade stal vlastníkom pohľadávky, ktorá vznikla voči žalobcovi spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s. IČO: 36 234 176, Teplická 7434/147, Piešťany 921 22 na základe úverovej zmluvy 3907035328 zo dňa 13.07.2009 v časti poskytnutého revolvingového úveru č. 6001011913. Medzi žalobkyňou a právnym predchodcom žalovaného v 2. rade došlo dňa 13.07.2009 k uzavretiu úverovej zmluvy 3907035328. V spodnej časti zmluvy je malým ťažšie čitateľným písmom uvedené: „Spoločnosť a klient podpísmi na tejto zmluve zároveň uzatvárajú a) záväzkový vzťah z právneho dôvodu VIČ podľa hlavy 15 Úverových podmienok, b) dohodu o zrážkach zo mzdy, c) zmluvu o

poskytnutí revolvingového úveru I, d) zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru II., to vše v rozsahu uvedenom na rube tejto listiny a v ÚP.“ V danom prípade ide o spotrebiteľský právny vzťah pre ktoré je typické, že návrh zmlúv býva veľmi často predtlačený na formulároch s tým, že fyzická osoba - spotrebiteľ nemá možnosť dosiahnuť zmenu v návrhu zmluvy, nemôže vyjednávať a môže tento návrh buď prijať alebo neprijať a zmluvu neuzavrieť. Právny predchodca žalovaného v 2. rade listom zo dňa 26.02.2010 oznámil žalobkyni, že jej platobná karta Home Credit bola aktivovaná. Kreditná karta č. 6001011913 s úverovým rámcom vo výške 1000 Eur bola žalobkyni vydaná základe úverovej zmluvy 3907035328 zo dňa 13.07.2009 konkrétne na základe ustanovenia v spodnej časti zmluvy, kde sa uvádza: „Spoločnosť a klient podpismi na tejto zmluve zároveň uzatvárajú a) záväzkový vzťah z právneho dôvodu VIČ podľa hlavy 15 Úverových podmienok, b) dohodu o zrážkach zo mzdy, c) zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru I, d) zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru II., to vše v rozsahu uvedenom na rube tejto listiny a v ÚP.“ Z predloženej emailovej komunikácie jednoznačne vyplýva, že úverová zmluva 3907035328 zo dňa 13.07.2009 je súčasne zmluvou pre úver č. 6001011913, teda kreditnej karty č. 6001011913 s úverovým rámcom vo výške 1000 Eur. V zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase podpisu zmluvy: „Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná, pričom spotrebiteľ dostane jedno vyhotovenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere.“ V danom prípade nebol splnený kontraktný mechanizmus platne uzatvorenej písomnej zmluvy, ktorý vyžaduje návrh na uzavretie zmluvy (oferta) a prijatie návrhu (akceptácia) tak ako to predpokladá ustanovenie § 44 Občianskeho zákonníka. Taktiež ustanovenie zmluvy uvedené malým ťažšie čitateľným písmom, kde sa uvádza, že podpisom zmluvy dôjde k uzavretiu zmluvy o revolvingovom úvere možno požadovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku, pretože spotrebiteľovi sú vnútené služby o ktoré vôbec nepožiadaval, takéto ustanovenie nebolo dohodnuté individuálne. Znenie formulárovej zmluvy nemohol žalobca ako spotrebiteľ nijako ovplyvniť, text bol vsunutý bez individuálneho vyjednávania oboch zmluvných strán a navyše je písaný extrémne malým písmom, čo súdy vyhodnocujú ako nekalú obchodnú praktiku. Na základe uvedených skutočností je úverová zmluva č. 3907035328 zo dňa 13.07.2009 v časti poskytnutého úveru č. 6001011913 s úverovým rámcom 1000 Eur neplatná. Žalobkyňa si dovoľuje poukázať aj na závery Komisie na posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a nekalých obchodných praktík predávajúcich zriadených pri Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky, zo dňa 21.1.2011 pod č. 8636/2010-110.98,113,179, ktorými v bode 9 Komisia dospela k záveru, že dohoda o zrážkach zo mzdy uzatvorená podľa § 551 Občianskeho zákonníka je zmluvnou podmienkou spôsobujúcou hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa a je v rozpore s ust. § 53 Občianskeho zákonníka, keďže spotrebiteľ je už v čase vzniku právneho vzťahu nútený uzatvoriť dohodu o zrážkach zo mzdy. Výkon zrážok zo mzdy je pritom súkromným procesom, ktorý nepodlieha nijakej autorizácii a verifikácii primeranosti a spotrebiteľ môže byť vystavený neprímeranému konaniu zo strany dodávateľa. Z uvedeného dôvodu ide preto o ďalšiu neprijateľnú zmluvnú podmienku uvedenú v spodnej časti predmetnej úverovej zmluvy. Žalovaný v 2. rade si napriek vyššie uvedených nekalým obchodným podmienkam neustále navyšuje pohľadávku z revolvingového úveru č. 6001011913 s úverovým rámcom 1000 Eur o zmluvný úrok, úrok z omeškania, náklady na vymáhanie pohľadávky a podobné sankcie, o čom žalobkyňa predkladá výzvy žalovaného v 2. rade na úhradu dlžnej sumy, ktorá neustále narastá. Žalobkyňa, ako spotrebiteľ domáhajúc sa ochrany svojho práva, odôvodňuje naliehavý právny záujem na medzitimnom určení, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku tým, že potrebuje mať vyriešenú otázku, aký je jeho skutočný dlh nad rámec poskytnutých finančných prostriedkov - úroky, poplatky. Jeho právne postavenie sa stane istejšie, nebude vystavený sankciám za nezaplatenie odplaty, na ktorú veriteľ nemá nárok a pri dohode o zrážkach zo mzdy žalobca v postavení spotrebiteľa má zákonné právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách vyplývajúce z § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., z čoho taktiež neliehavý právny záujem na požadovanom určení vyplýva. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 37.7.2009, č. k. 1MCdo 1/2009). Žalobkyňa brala úver ako dôchodkyňa, pretože jej starobný dôchodok ako jediný príjem nepostačoval na pokrytie základných životných nákladov, čoho dôkazom je aj to, že žalobkyňa si zobrala aj ďalšie úvery od nebankovník. Žalovaný v 1. rade postupoval nebanlivo, ak dostatočne neoveril životné náklady, dlhy a celkovú bonitu spotrebiteľa úverovej služby a navyše bez akejkoľvek žiadosti žalobkyne jej poskytol „kreditnú kartu“ s úverovým rámcom 1.000 Eur, mesačnou splátkou 40 Eur a týždenným limitom pre výber z bankomatu vo výške 332 Eur. Žalobkyňa predkladá súdu výpisy z účtu Premia karty Home Credit zo zmluvy č. 3907035328 s variabilným symbolom 6001011913 za obdobie od apríl 2010 - január 2016, z ktorých jednoznačne vyplýva, že žalovaný v 1. rade poskytol žalobkyni revolvingový úver, ktorý bol dojednaný neobvyklým spôsobom v úverovej zmluve č. 3907035328 dňa 13.07.2009 (v spodnej časti

malým písmom, tak ako je to vyššie uvedené) a následne bola žalovanej zo strany žalovaného v 1. rade v písomnosti zo dňa 26.02.2010 doručená platobná karta Home Credit o aktivácii ktorej bola žalobkyňa informovaná v tejto písomnosti. Mala za to, že vyššie uvedená zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Nedostatočná určitosť zmluvnej podmienky je na úkor transparentnosti zmluvného vzťahu, a preto je dôvodný záver o porušení generálnej klauzuly v § 53 ods. 1 OZ. Rovnako sú aj absolútne neprijateľné sankcie požadované od žalovaných, pretože daný zmluvný vzťah sa vyznačuje nerovným postavením dodávateľa a spotrebiteľa a spotrebiteľ - žalobkyňa nemala na výber, iba prijať službu s jednoznačne stanovenými zmluvnými podmienkami. V prejednávanej veci niet pochýb o tom, že právny vzťah medzi stranami sporu je vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy. Tiež niet pochýb o tom, že v danom prípade ide o zmluvu typovú, resp. štandardnú, ktorá sa používala vo viacerých prípadoch a ktorá zároveň z tohto dôvodu podlieha súdnej kontrole. Máme za to, že v danom prípade bola podmienka písomnej formy uzavretia zmluvy dodržaná a nestotožňujeme s predbežne vysloveným názorom súdu prvej inštancie, že v danom prípade nedošlo k splneniu podmienky písomnej formy uzavretia zmluvy. V danom prípade je vôľa účastníkov vyjadrená v písomnom texte Úverovej zmluvy zo dňa 13.07.2009 (v spodnej časti malým písmom). K uzavretiu zmluvy došlo akceptáciou - prijatím platobnej karty Home Credit žalobkyňou, ktorú jej poskytol žalovaný v 1. rade. V danej spotrebiteľskej zmluve však absentujú základné, podstatné náležitosti zmluvy o úvere, ktorých absencia má za následok, že úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov a v danom prípade je jednoznačný aj rozpor zmluvných strán s dobrými mravmi v zmysle § 39 OZ. Žalovaná bola povinná vrátiť žalovaným len sumu finančných prostriedkov, ktoré si požičala od žalovaného v 1. rade. Akékoľvek plnenie uhradené nad rámec tejto istiny je bezdôvodným obohatením na strane žalovaných bez ohľadu na to, akým spôsobom k tomuto obohateniu došlo. Na základe vyššie uvedeného žalobkyňa žiada aby súd posúdil ako predbežnú otázku zmluvu o spotrebiteľskom úvere uzavretú medzi žalobkyňou a žalovaným v 1. rade dňa 13.07.2009 a vyslovil záver, že ide o úver bezúročný a bez poplatkov a zároveň zaviazal žalovaného v 1. rade zaplatiť žalobkyni sumu 725,24 Eur a zaviazal žalovaného v 2. rade zaplatiť žalobkyni sumu 261,45 Eur z titulu bezdôvodného obohatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň žalobkyňa žiada priznať náhradu trov konania v rozsahu 100%.

10. Súd vo veci nariadil pojednávanie. Právny zástupca žalovaného v 1. rade podaním zo dňa 08.10.2021 ospravedlnil svoju neúčast', ako aj žalovaného v 1. rade na nariadenom pojednávaní z dôvodu aktuálnej nepriaznivej epidemiologickej situácie a tiež vzhľadom na dodržanie zásady hospodárnosti konania. Súhlasil s tým, aby súd vec prejednal, prípadne aj rozhodol v ich neprítomnosti. Zároveň uviedol, že trvá na svojich vyjadreniach k žalobe a navrhuje žalobu zamietnuť s prihliadnutím na vznesenú námietku premlčania.

11. Súd vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti žalovaného v 1. rade a jeho právneho zástupcu podľa § 180 Civilného sporového poriadku

12. Žalobkyňa prostredníctvom právneho zástupcu na pojednávaní dňa 10.11.2021 a dňa 14.10.2021 uviedla, že má za to, že žaloba bola podaná dôvodne. Žalobkyňa podpísala dňa 13.07.2009 so žalovaným v 1. rade úverovú zmluvu č. 3907035328. Neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy bola aj zmluva pre úver č. 6001011913, teda kreditnej karty s uvedeným číslom s úverovým rámcom vo výške 1.000,- Eur podpísaná dňa 24.02.2010. Na základe uvedenej revolvingovej zmluvy žalobkyňa celkovo uhradila sumu 5.577,94 Eur, čo vyplýva aj z prehľadu platieb na tento úver. Je pravdou, že súčasťou súdneho spisu predmetná úverová zmluva nie je, žalobkyňa inými ako predloženými listinnými dôkazmi ani nedisponuje, avšak je potrebné uviesť, že ani žalovaný v 1. rade a ani žalovaný v 2. rade nerozporoval existenciu tejto zmluvy, navyše bol ním predložený aj prehľad celkových platieb k tomuto úveru a z vyjadrení žalovaných vyplýva, že existenciu tejto zmluvy nepopierajú. Výzvami od roku 2017 žalovaní opakovane vyzývajú žalobkyňu na úhradu pohľadávky vo výške 2.285,93 Eur. Pohľadávka bola postúpená žalovanému v 2. rade, ktorý opakovane vyzýva žalobkyňu na úhradu dlžnej sumy vo výške 2.285,93 Eur. Mala za to, že nie je potrebné presne špecifikovať ktoré konkrétne zmluvné náležitosti sú v rozpore so zákonom, z aktuálnej súdnej praxe vyplýva, že už len samotný fakt, že sa jedná o formulárovú zmluvu, ktorej pre tlač bola vopred pripravená a žalobkyňa ju nemohla nijak pripomenovať, zakladá skutočnosť, že úverová zmluva je bezúročná a bez poplatkov. V danom prípade si myslí, že je nevyhnutné zabezpečiť spoluprácu zo strany žalovaného, ktorému bola predmetná pohľadávka postúpená, aby predložil konkrétnu úverovú zmluvu, na základe ktorej si túto pohľadávku voči žalobkyni uplatňuje. Mala za to, že žaloba bola podaná dôvodne, a preto navrhla, aby súd rozhodol v zmysle jej petitu a žalobkyni priznal náhradu trov konania.

13. Právny zástupca žalovaného v 2.rade na pojednávaní uviedol, že zotrúva na svojich vyjadreniach, mal za to, že revolvingová zmluva predložená nebola a k dispozícii nie je zatiaľ. Bližšie sa vyjadril písomne. Mal za to, že nárok žalobkyne je premlčaný, navrhol žalobu v celom rozsahu zamietnuť a v prípade úspechu si uplatnil náhradu trov konania.

14. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi založenými v spise a zistil nasledovný skutkový stav.

15. Z Úverovej zmluvy č. 3907035328 zo dňa 13.07.2009 (ďalej len „Zmluva o úvere“), ktorú uzavrela žalobkyňa so žalovaným v 1. rade, vyplýva záväzok žalovaného v 1. rade poskytnúť žalobcovi úver vo výške 808,98 Eur na kúpu tovaru v zmluve špecifikovaného. Predmetný úver nie je predmetom tohto konania. V spodnej časti úveru, je malým písmom uvedené, že „Spoločnosť a klient podpismi na tejto zmluve zároveň uzatvárajú a) záväzkový vzťah z právneho dôvodu VIČ podľa hlavy 15 Úverových podmienok, b) dohodu o zrážkach zo mzdy, c) zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru I, d) zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru II., to vše v rozsahu uvedenom na rube tejto listiny a v ÚP.“ V Hlave 8 Zmluva o poskytnutí revolvingového úveru Úverových zmluvných podmienok spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s. je uvedené, že strany si dohodli uzatvorenie revolvingového úveru s úverovým rámcom 497,91 Eur, pričom aktivovať úver je možné spoločnosťou zaslaním výzvy k aktivácii a metodologickej príručky, len ak si klient bude plniť svoje zmluvné povinnosti, pričom už pri aktivácii si klient môže navýšiť úverový rámec po telefonickom rozhovore so spoločnosťou. Táto zmluva sa stala platnou podpisom Zmluvy o úvere a účinnou momentom prvého čerpania finančných prostriedkov žalobkyňou.

16. Žalovaný v 1. rade zaslal žalobkyni dňa 26.02.2010 oznámenie, že jej nová platobná karta bola aktivovaná, pričom výške úverového rámca je 1.000,00 Eur, mesačná splátka je vo výške 40,00 Eur.

17. Z e-mailovej komunikácie žalobkyne so žalovaným v 1. rade vyplýva, že úverová zmluva č. 3907035328 je súčasne zmluvou pre úver č. 6001011913.

18. Z celkového rozpisu účtovaného príslušenstva a prijatých plátok úveru č. 6001011913 vyplýva, že žalobkyňa čerpaná v období od 19.03.2010 do 20.10.2015 sumu v celkovej výške 4.591,25 Eur. Z výpisov z úverového účtu č. 3907035328 VS: 6001011913 za obdobie od 15.03.2010 do 31.01.2016 vyplýva, že žalobkyňa v súvislosti so Zmluvou o úvere v rámci revolvingového úveru uhradila žalovanému v 1. rade celkovo sumu vo výške 5.079,71 Eur, z predmetného výpisu z úverového účtu v období od 12.08.2011 do 25.08.2014 síce nevyplýva samotná výška mesačnej splátky, avšak z výpisov z účtu za jednotlivé mesiace je jednoznačné, že suma v omeškaní predstavuje k 31.01.2016 sumu 0,00 Eur.

19. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok sa žalovaný v 2. rade stal vlastníkom pohľadávky, ktorá vznikla žalovanému v 1. rade spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s. IČO: 36 234 176, Teplická 7434/147, Piešťany 921 22 na základe úverovej zmluvy 3907035328 zo dňa 13.07.2009 v časti poskytnutého revolvingového úveru č. 6001011913. Predmetná zmluva o postúpení pohľadávky nebola súčasťou súdneho spisu, avšak uvedená skutočnosť a to postúpenie pohľadávky na žalovaného v 2. rade v konaní ani nebolo sporné. Z Prehľadu odoslaných platieb veriteľom vystaveného Prvou oddľžovacou za žalobkyňu vyplýva, že žalobkyňa uhradila v prospech žalovaného v 2. rade za obdobie od 26.09.2016 do 27.12.2017 celkovo sumu 381,13 Eur.

20. Súd sa ďalej oboznámil s Prehľadom prijatých platieb na úvere č. 6001011913 zo dňa 19.10.2016, s Úverovými zmluvnými podmienkami spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s. s Výzvami k úhrade a Dohodou o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach a s Oznámením pred podaním žaloby adresovaných žalobkyni žalovaným v 2. rade.

21. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba žalobkyne je čiastočne dôvodná a preto rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku.

22. Podľa § 137 písm. c/ CSP, žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu,.

23. V prvom rade súd mal za to, že žalobkyňa podala na súd žalobu na plnenie a to vydanie bezdôvodného obohatenia a nie žalobu určovaciu, avšak ako predbežnú otázku musel súd vyhodnotiť, či sa poskytnutý úver bude považovať za bezúročný a bez poplatkov a preto sa zaoberal aj tým, či žalobkyňa má v zmysle § 137 písm. c/ CSP naliehavý právny záujem na podaní určovacej žaloby. Právny záujem, ktorý je podmienkou prípustnosti určovacej žaloby musí byť naliehavý v tom zmysle, že žalobca v danom právnom vzťahu môže navrhovaným určením dosiahnuť odstránenie spornosti a ochranu svojich práv a oprávnených záujmov. Naliehavý právny záujem sa viaže na konkrétny určovací petít a súvisí s vyriešením otázky, či sa žalobou s daným petitom môže dosiahnuť odstránenie spornosti žalobcovho práva alebo neistoty v jeho právnom vzťahu.

24. Súd sa postavil za to stanovisko, že žalobkyňa ako spotrebiteľ má naliehavý právny záujem aj na podaní určovacej žaloby, nakoľko sa tým môže vyriešiť otázka porušovania spotrebiteľských práv žalovanými. Súdom prináleží súdna kontrola nielen zmluvných podmienok, ale aj dokonca kontrola zmlúv s cieľom vylúčiť zo života spotrebiteľov neprimerané podmienky, aby sa tak naplnil cieľ sledovaný článkom 6 Smernice Rady 93/13/EHS a to kontrola zmluvy ako celku.

25. Podľa § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. 12. 2009, t.j. v čase uzavretia Zmluvy o úvere (ďalej len „Občiansky zákonník“), kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

26. Podľa ustanovenia § 456 prvej vety Občianskeho zákonníka, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu

27. Podľa § 457 Občianskeho zákonníka, ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

28. Podľa § 100 ods. 1-3 Občianskeho zákonníka:

(1) Právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

(2) Premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremlčujú skôr, než zabezpečená pohľadávka.

(3) Nepremlčujú sa takisto práva z vkladov na vkladných knižkách alebo na iných formách vkladov a bežných účtoch, pokiaľ vkladový vzťah trvá.

29. Podľa § 107 ods. 1-3 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka:

(1) Právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

(2) Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

(3) Ak sú účastníci neplatnej alebo zrušenej zmluvy povinní navzájom si vrátiť všetko, čo podľa nej dostali, prihliadne súd na námietku premlčania len vtedy, ak by aj druhý účastník mohol premlčanie namietat.

30. Žalovaný v 1. rade ako aj žalovaný v 2. rade vo svojich vyjadreniach k žalobe vzniesli aj námietku premlčania na vydanie bezdôvodného obohatenia. Súd sa prioritne zaoberal vznesenou námietkou premlčania.

31. V prípade práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia zákon ustanovuje 2-ročnú subjektívnu a 3-ročnú, resp. 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu. Ich vzájomný vzťah je taký, že

ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že oprávnenému ešte plynie druhá premlčacia doba. Pokiaľ skončí plynutie jednej z nich a dôjde k vzneseniu námietky premlčania, premlčané právo nemožno oprávnenému priznať. Objektívna premlčacia doba začína plynúť od okamihu, keď k bezdôvodnému obohateniu skutočne (fakticky) došlo, a to bez ohľadu na to, či oprávnený o ňom vedel alebo nie. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu, a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Keďže oprávnený sa o bezdôvodnom obohatení nemôže dozvedieť skôr ako vzniklo, ani subjektívna premlčacia doba nemôže začať plynúť skôr ako objektívna. Oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t.j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr. To, kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru), ako takýto jeho nárok, vyplývajúci z týchto skutkových okolností, možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné (rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo/67/2011)

32. Súd dospel k záveru, že žalobkyňa uhradila poslednú splátku úveru dňa 28.12.2017 (čo potvrdil aj žalovaný v 2. rade), teda od tohto dňa začala najskôr plynúť subjektívna premlčacia lehota, ktorá potom uplynula 28.12.2019. Žalobkyňa až v tento deň (skutkovo) vedela, že žalovaný v 1. rade a žalovaný v 2. rade, sú osobami, ktoré sa na jej úkor bezdôvodne obohatili a poznala všetky skutočnosti rozhodné pre vyčíslenie výšky bezdôvodného obohatenia. V rovnakom termíne začala plynúť aj objektívna 3-ročná premlčacia doba a to okamihom získania bezdôvodného obohatenia žalovanými. To, kedy sa žalobca dozvedel, ako jeho nárok vyplývajúci z týchto skutkových okolností možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné. Rozhodovacia prax je ustálená v tom, že pre záver dozvedieť sa o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom kto ho získal, je rozhodujúce zistenie skutkového stavu, teda nie posúdenie jeho právnej kvalifikácie. (rozsudok KS Košice sp.zn. 5CoCsp/43/2020 zo dňa 24.08.2021)

33. Z uvedeného je zrejmé, že v čase podania žaloby, t.j. dňa 17.06.2019 nebol nárok žalobkyne premlčaný ani v 2-ročnej subjektívnej premlčacej lehote ani v 3-ročnej objektívnej premlčacej dobe. Vzhľadom k uvedenému sa súd s prípadnou aplikáciou 10-ročnej objektívnej premlčacej doby vo svojom rozhodnutí nezaoberal. Žalovaní teda vzniesli námietku premlčania nedôvodne.

34. Súd dospel k záveru, že Zmluva o úvere zo dňa 13.07.2009 uzavretá medzi žalobkyňou a žalovaným v 1. rade je spotrebiteľskou zmluvou na základe vyššie uvedených zákonných ustanovení a neriadi sa režimom Obchodného zákonníka. Súd dospel k záveru, že v prejednávanej veci sa jedná o spotrebiteľský úver, na ktorý sa vzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka, ako aj zákona č. 129/2010Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

35. Podľa ust. § 52 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.12.2009, t.j. v čase uzavretia úverovej zmluvy (ďalej len „Občiansky zákonník“), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

36. Podľa ust. § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

37. Podľa ust. § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

38. Podľa ust. § 53 ods. 1 prvej vety Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

39. Podľa ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

40. Podľa ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

41. Podľa ust. § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

42. Podľa ust. § 4 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 30.11.2009, t.j. v čase uzavretia úverovej zmluvy (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“):

(1) Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná, pričom spotrebiteľ dostane jedno vyhotovenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

(2) Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať

a) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu,

b) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,

c) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa v okamihu odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,

d) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,

e) celkovú výšku a menu poskytnutého spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,

f) v prípade odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu, opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo poskytnutej služby,

g) konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru,

h) ročnú úrokovú sadzbu; v prípade variabilnej ročnej úrokovej sadzby zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať podmienky zmeny variabilnej ročnej úrokovej sadzby, ako aj index alebo referenčnú sadzbu, ktoré sa vzťahujú na pôvodnú variabilnú ročnú úrokovú sadzbu,

i) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov,

j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

k) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 7a ods. 2 za príslušný kalendárny štvrťrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok,

l) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,

m) výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c) prvom až piatom bode, ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; pričom sa uvedie výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad,

n) oprávnenie spotrebiteľa na zníženie celkových nákladov na spotrebiteľský úver pri jeho splatení pred lehotou splatnosti podľa § 6 a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti,

o) upozornenia týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,

p) práva spotrebiteľa podľa § 7,

q) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

r) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

s) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 8 ods. 1.

(3) Pri nesplnení podmienok podľa odseku 2 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe

a) poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo

b) dodaný tovar, alebo poskytnutá služba.

Ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

(4) Od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

(5) Veriteľ môže postúpiť pohľadávku, len ak to pripúšťa osobitný predpis. Ak dôjde k postúpeniu pohľadávky z veriteľa na tretiu osobu, postupuje sa podľa osobitného predpisu.

(6) V súvislosti s poskytovaním úveru od spotrebiteľa alebo inej osoby sa zakazuje splniť dlh zmenkou alebo šekom. Veriteľ smie prijať od dlžníka zmenku alebo šek na zabezpečenie svojich nárokov zo spotrebiteľského úveru, len ak ide o zabezpečovaciu zmenku a zmenková suma v čase vyplnenia je maximálne vo výške aktuálnej výšky nesplateného spotrebiteľského úveru a príslušenstva (vrátane zmluvných pokút a iných nárokov veriteľa zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere) vo výške maximálne 30% istiny poskytnutého spotrebiteľského úveru. Zmenku prijatú, resp. vyplnenú veriteľom v rozpore s predchádzajúcou vetou veriteľ nesmie prijať a je povinný ju dlžníkovi kedykoľvek na požiadanie vydať. Ustanovenie tohto odseku platí aj v prípade zmeny majiteľa zmenky alebo postúpenia práv zo zmenky.

(7) Veriteľ zodpovedá za škodu vzniknutú spotrebiteľovi porušením odseku 6 veriteľom.

43. Súd v zmysle Zákona o spotrebiteľskom úvere skúmal, či uzavretá Zmluva obsahuje náležitosti zákonom vyžadované. Z vykonaného dokazovania listinami predloženými žalobkyňou, súd dospel k záveru, že z Úverovej zmluvy č. 3907035328 zo dňa 13.07.2009, ktorú uzavrela žalobkyňa so žalovaným v 1. rade, vyplýva záväzok žalovaného v 1. rade poskytnúť žalobkyňi úver vo výške 808,98 Eur na kúpu tovaru v zmluve špecifikovaného. Predmetný úver nie je predmetom tohto konania. V spodnej časti úveru, je malým písmom uvedené, že „Spoločnosť a klient podpísi na tejto zmluve zároveň uzatvárajú a) záväzkový vzťah z právneho dôvodu VIČ podľa hlavy 15 Úverových podmienok, b) dohodu o zrážkach zo mzdy, c) zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru I, d) zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru II., to vše v rozsahu uvedenom na rube tejto listiny a v ÚP.“ V Hlave 8 Zmluva o poskytnutí revolvingového úveru Úverových zmluvných podmienok spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s. je uvedené, že strany si dohodli uzatvorenie revolvingového úveru s úverovým rámcom 497,91 Eur, pričom aktivovať úver je možné spoločnosťou zaslaním výzvy k aktivácii a metodické príručky, len ak si klient bude plniť svoje zmluvné povinnosti, pričom už pri aktivácii si klient môže navýšiť úverový rámec po telefonickom rozhovore so spoločnosťou. Táto zmluva sa stala platnou podpisom Zmluvy o úvere a účinnou momentom prvého čerpania finančných prostriedkov žalobkyňou. Čo sa týka samotného úveru revolvingového typu, súd preskúmaním zmluvy zistil, že v zmluve nie je uvedená ani jedná zákonom vymedzená podstatná náležitosť spotrebiteľskej zmluvy v zmysle ustanovenia § 4 odseku 2 písm. e) až j), k) a l) a to celková výška a mena poskytnutého spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie, konečná splatnosť spotrebiteľského úveru, ročná úroková sadzba; v prípade variabilnej ročnej úrokovej sadzby zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať podmienky zmeny variabilnej ročnej úrokovej sadzby, ako aj index alebo referenčnú sadzbu, ktoré sa vzťahujú na pôvodnú variabilnú ročnú úrokovú sadzbu, výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platná k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 7a ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok, veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie. Navyše z ustanovenia § 4 ods. 4 zákona o spotrebiteľských úveroch od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

44. Vzhľadom na konkrétne chýbajúce údaje v úverovej zmluve, vyššie citované, súd zmluvu o spotrebiteľskom úvere v časti poskytnutého revolvingového úveru uzavretú medzi žalobkyňou a žalovaným v 1. rade považoval za platnú, avšak poskytnutý úver považoval podľa citovaného ustanovenia § 4 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch, z ktorého vyplýva, že ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa ods. 2, okrem iných aj písm. e) až j), k) a l) a rovnako s poukazom na ustanovenie § 4 ods. 4 zákona o spotrebiteľských úveroch, tak sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

45. Žalobkyňa v konaní preukázala, že žalovaní sa na jej úkor bezdôvodne obohatili, keď pri úvere, poskytnutom jej v celkovej výške 4.591,25 Eur, ktorú sumu žiadna zo strán sporu nespochybnila, od nej celkovo prijali: žalovaný v 1. rade sumu 5.079,71 Eur, nakoľko z predložených výpisov z účtu mal súd za preukázanú len úhradu týchto splátok a realizáciu splátok od 29.02.2016 do 31.08.2016 v prospech žalovaného v 1. rade žalobkyňa v konaní nepreukázala a teda nad sumu čerpaného úveru žalovaný v 1. rade preukázateľne prijal od žalobkyne sumu 488,46 Eur, žalovaný v 2. rade prijal od žalobkyne po postúpení pohľadávky žalovaným v 1. rade v zmysle Prehľadu odoslaných platieb veriteľom vystaveného

Prvou oddlžovacou za žalobkyňu za obdobie od 26.09.2016 do 27.12.2017 celkovo sumu 381,13 Eur, avšak žalobkyňa si voči nemu uplatnila len sumu 261,45 Eur, napriek tomu, že poskytnutý úver sa v zmysle citovaných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch považoval za bezúročný a bez poplatkov a túto sumu žalobkyňa vo svojej žalobe dostatočne špecifikovala a vyčíslila a z titulu vydania bezdôvodného obohatenia uplatnila podanou žalobou. Čo sa týka vydanie bezdôvodného obohatenia od žalovaného v 1. rade v časti prevyšujúcej sumu 488,46 Eur, tieto úhrady zo strany žalobkyne v konaní neboli spoľahlivo preukázané a vo vzťahu k žalovanému v 2. rade si žalobkyňa uplatnila z titulu vydania bezdôvodného obohatenia len sumu vo výške 261,45 Eur. Z uvedených dôvodov súd žalobu v prevyšujúcej časti zamietol.

46. Výrok o náhrade trov konania sa opiera o ustanovenie § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého: (1) Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci; v spojení s ustanovením § 262 ods. 1,2 Civilného sporového poriadku: (1) O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. (2) O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

47. Žalobkyňa bola v konaní vo vzťahu k žalovanému v 1. rade úspešná na 61,84 % a žalovaný v 1. rade bol úspešný na 38,16 %. Pomerná náhrada podľa úspechu vo veci patrí žalobkyňi vo výške 23,68 %. Vo vzťahu k žalovanému v 2. rade bola náhrada trov konania žalobkyňi priznaná vo výške 100 % podľa pomeru úspechu vo veci. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote do 15 dní od doručenia rozsudku, ktoré sa podáva na Okresnom súd Rožňava a o odvolaní rozhodne Krajský súd v Košiciach.

Podľa ustanovenia § 363 Civilného sporového poriadku v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Podľa § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Podľa § 365 Civilného sporového poriadku odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa odseku 2 citovaného § odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Podľa odseku 3 citovaného § odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 125 ods. 1,2,3 Civilného sporového poriadku podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. (2) Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. (3) Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (č. 233/1995 Z.z. - Exekučného poriadku).